

อภิญา ละอองเอก 2554: ปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภูมิภาคอาเซียน ปริญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์ศักดิ์สิทธิ์ บุญพลากร, Ph.D. 152 หน้า

วัตถุประสงค์หลักของการศึกษานี้ คือ เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภูมิภาคอาเซียน จากการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 สามารถแบ่งออกได้ 2 กลุ่ม กลุ่มแรก ตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีความสัมพันธ์เป็นบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือ มูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราที่แท้จริง ระดับการเปิดประเทศ และ ระดับการพัฒนาการลงทุน กลุ่มสุดท้ายที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือ ดัชนีค่าสัมประสิทธิ์ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ

จากการศึกษา 4 ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงของนักลงทุนต่างประเทศในภูมิภาคอาเซียน ปัจจัยแรกเป็นปัจจัยด้านขนาดตลาดพบว่า สิงคโปร์ มาเลเซีย ไทย และอินโดนีเซีย มีอัตราการเปลี่ยนแปลงของขนาดเศรษฐกิจค่อนข้างใกล้เคียงกัน ขณะที่สิงคโปร์มีรายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อจำนวนประชากรสูงสุด รองลงมา คือ มาเลเซีย ไทย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และเวียดนาม ตามลำดับ ปัจจัยที่สองคือปัจจัยด้านค่าจ้างแรงงาน ที่กำหนดให้คุณภาพแรงงาน และการศึกษาเหมือนกัน พบว่า ค่าจ้างแรงงานในไทยสูงกว่าเวียดนาม อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ไทยมีผลผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยสูงกว่าเวียดนาม อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ อย่างไรก็ตามผลผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยของไทยยังต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซีย ปัจจัยที่สามคือปัจจัยด้านนโยบายการส่งเสริมการลงทุน พบว่ากลุ่มอาเซียนมีความแตกต่างกันในแต่ละประเทศ เพราะแต่ละประเทศเลือกส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมที่แตกต่างกัน ปัจจัยสุดท้าย คือศักยภาพของประเทศ พบว่า สิงคโปร์มีระดับศักยภาพสูงสุด เพราะมีการบริหารจัดการที่ดี เมื่อเปรียบเทียบกับ มาเลเซีย ไทย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และเวียดนาม ตามลำดับ

พิจารณาผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ซึ่งให้เห็นว่า ความแตกต่างในปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ นอกจากนี้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา แสดงให้เห็นว่าแต่ละประเทศมีความน่าดึงดูดการลงทุนที่ต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น ประเทศไทยมีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ เวียดนาม และ อินโดนีเซีย มีต้นทุนแรงงานต่ำ เนื่องจากมีกำลังแรงงานมาก สิงคโปร์เป็นเมืองท่าสำคัญในการคมนาคมขนส่งทางทะเล มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ เป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก จึงได้เปรียบด้านการสื่อสารติดต่อธุรกิจ สำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษานี้ ผู้ศึกษาเสนอแนะว่ารัฐบาลควรสนับสนุนให้มีการพัฒนาระบบการศึกษาเพื่อเพิ่มคุณภาพแรงงาน มีนโยบายการส่งเสริมการลงทุน โดยการเน้นในอุตสาหกรรมที่มีความได้เปรียบเชิงแข่งขัน

ลายมือชื่อผู้คิด

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก